01/06/2020

Πώς θα πετύχουμε το «ίνα ώσιν εν»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου

Το **μήνυμα της Κυριακής** από την **Ιερά Μητρόπολη Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου επικεντρώνεται στη σημασία της ενότητας στη ζωή μας, κυρίως δε στη σημασία της ενότητας της πίστεως απέναντι στις αιρέσεις και στο «ίνα ώσιν εν» του Χριστού, στο οποίο αναφερόταν πολύ συχνά κι επιθυμούσε με όλη του την καρδιά και ο σύγχρονός μας Άγιος Πορφύριος.**

Το κήρυγμα που ακολουθεί υπογράφει ο Πρεσβύτερος της Ιεράς Μητροπόλεως Φιλίππων, Φίλιππος Απότας.

«Πριν τη μεγάλη εορτή της Πεντηκοστής, η Εκκλησία μάς μεταφέρει ενώπιον των αγιασμένων μορφών των 318 Θεοφόρων Πατέρων, που συγκρότησαν, το 325 μ.Χ. την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο, στην Νίκαια της Βιθυνίας. ***Ο λόγος της ιερής σύναξης τους ήταν η αντιμετώπιση των αιρετικών θέσεων και απόψεων του***

πρεσβυτέρου Αρείου, ο οποίος αφαιρούσε την Θεότητα από το Θεανδρικό του Κυρίου πρόσωπο, στερώντας έτσι και την σωτηρία του ανθρώπου, που πηγάζει από αυτό*.*

Η εικόνα της Α΄ Αγίας Οικουμενικής Συνόδου, μας προτρέπει να δούμε το σπουδαίο γεγονός, της ενότητας, ένα γεγονός που απουσιάζει από την ύπαρξή μας και κατ΄ επέκταση από την οικογένεια μας και τη ζωή μας. Με την είσοδο της αμαρτίας στη ζωή μας, έγινε εισβολή της διάσπασης στην ύπαρξη. Η αμαρτία χωρίζει τον άνθρωπο από τον Θεό του, την ψυχή του, τον αδελφό του, από την κτίση. Τον αποξενώνει, τον απομονώνει, τον καταδικάζει σε μία τραγική μοναξιά. Από την θέση αυτής της μοναξιάς ο άνθρωπος δεν μπορεί να αντιμετωπίσει ότι υπάρχει μέσα του, ότι προκύπτει γύρο του.

Ο Κύριος στην Αρχιερατική του προσευχή, ζητά από τον Θεό πατέρα την ενότητα «Ίνα ώσιν εν», των μαθητών. Επειδή η θεία λειτουργία είναι ο ίδιος ο Χριστός ακούμε το « Ίνα ώσιν εν» να εμποτίζει τους λειτουργικούς λόγους «εν ενί στόματι και μια καρδία δοξάζειν και ανυμνείν το πάντιμον και μεγαλοπρεπές όνομα σου». Τα πάντα ομολογούν, κηρύττουν, μαρτυρούν ότι η Εκκλησία είναι σώμα Χριστού και εμείς τα μέλη. Εκείνο που σώζει είναι η ενότητα με το Χριστό η οποία προϋποθέτει και την μεταξύ μας ενότητα*.***

Πώς όμως δημιουργείται η ενότητα; Ποιες είναι οι προϋποθέσεις της; Ο Κύριος δεν μένει ποτέ στο λόγο αλλά πάντοτε αποκαλύπτει και τον τρόπο. Μετά την προσευχή Του, τον λόγο Του προς τον Πατέρα για την διατήρηση της ενότητας των μαθητών, το ίδιο βράδυ δίνει και την θεραπευτική αγωγή που οδηγεί από την αδυναμία της διάσπασης, στην δύναμη της ενότητας. Ζώστηκε το «λέντιο» της διακονίας, της ταπείνωσης, της αγάπης και έπλυνε τα πόδια των μαθητών. Χτύπησε δηλαδή την αιτία, την εστία της διάσπασης, της διάλυσης, που είναι το «εγώ»*.***

Πρώτα νέκρωσε το «εγώ» και μετά οδήγησε τους μαθητές στο δείπνο του το μυστικό, στη Θεία Κοινωνία. Εάν κέντρο, πηγή, ψυχή της ύπαρξης γίνει ο Χριστός, η Αγάπη

του, τα πάντα μέσα μας και γύρω μας, θα ενωθούν*. Εάν παραμείνει ο εγωισμός, τότε τα εσωτερικά χάσματα θα μεγαλώσουν, δημιουργώντας τεράστια υπαρξιακά κενά και*

οι αποστάσεις από τους άλλους θα μακρύνουν σε σημείο που να τους χάσουμε. Χωρίς Χριστό ενότητα δεν μπορεί να υπάρξει.

Οι 318 Θεοφόροι Πατέρες, έζησαν σε διαφορετικούς τόπους. Βίωσαν διαφορετικές συνήθειες. Πολλά τους χώριζαν. Τους ένωνε η πίστη τους, η αγάπη

τους, η λατρεία τους στο Χριστό. Αυτή η πίστη, τους έκανε μέλη του ενός σώματος της Εκκλησιάς. Αυτή η αγάπη τους έδινε τη δύναμη να αντιμετωπίσουν διωγμούς,

φυλακίσεις, εξορίες. Αυτή η λατρεία τους, καταδίκασε αιρέσεις, νέκρωσε πλάνες, ομολόγησε και ομολογεί την ορθή πίστη. Μέσα από την ενότητά τους μίλησε ο ίδιος

ο Τριαδικός Θεός αφού στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο, ο αγράμματος βοσκός της Τριμυθούντας, Άγιος Σπυρίδων, αποστομώνει τους φιλοσόφους του Αρείου. Η

ενσάρκωση της πραότητος, ο Άγιος Νικόλαος ο θαυματουργός επίσκοπος των Μύρων της Λυκίας, χτυπά το βλάσφημο του Αρείου στόμα. Ο νεαρός διάκονος

Αθανάσιος, που συνοδεύει τον γέροντα Πατριάρχη Αλεξανδρείας, θεολογεί και η θεολογία του γίνεται Σύμβολο Πίστεως των Ορθοδόξων.

Εάν πραγματικά επιθυμούμε να μιλά ο Θεός μέσα στη ζωή μας, ή με τη ζωή μας, ας διατηρήσουμε, την αγάπη, την ταπείνωση, την ορθή Πίστη, την ενότητα. Όλα αυτά τα σημάδια και τα ίχνη της παρουσίας του Χριστού στην πορεία μας».